

Sygn. akt I CSK 736/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa P. sp. z o.o. w P.

przeciwko W. G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 24 kwietnia 2014 r., sygn. akt XXIII Ga 80/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący odwołał się do występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, oraz wskazał na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej to nie występują te przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie SN z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepubl.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono ważne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Ponadto prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być

sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepubl.).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001 OSNP 2004, nr 6, poz. 100).

Skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona, albowiem zaskarżone orzeczenie nie narusza prawa w wyżej wskazanym znaczeniu. Nie można z przesłanką określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. równocześnie podnosić, że w ramach naruszenia tych samych przepisów w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne albo potrzeba ich wykładni, ponieważ budzą poważne wątpliwości lub wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. Jest to błąd logiczny, albowiem, gdy wchodzi w rachubę zagadnienie prawne skarga kasacyjna nie może być oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07, niepubl.).

Zwrócić należy uwagę, że uznanie roszczenia przewidziane w art. 123 § 1 o określonym charakterze. Uznanie niewłaściwe jest jedynie oświadczeniem wiedzy, jednostronnym przyznaniem faktów (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 grudnia 1964 r., III PO 35/64, OSNC 1965, nr. 6, poz. 90, a także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2002 r., II CKN 1312/00, OSNC 2003, nr 12, poz. 168). Uznanie roszczenia definiuje Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 marca 2003 r. (I CKN 11/01, LEX nr 83834), jako każdy przypadek wyraźnego oświadczenia woli lub też innego jednoznacznego zachowania się dłużnika wobec wierzyciela, z którego wynika, że dłużnik uważa roszczenie za istniejące, co do zasady, a w niektórych przypadkach także co do wysokości. W wyroku z dnia 23 czerwca 1972 r. I CR 142/72 (OSNCP 1973, nr 4 poz. 61) Sąd Najwyższy wyraził zapatrywanie, że dla skuteczności uznania nie jest

wymagana żadna szczególna forma, oraz że może ono być także dorozumiane np. na skutek częściowego wykonania, próśby o odroczenie płatności.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2002 r., II CKN 1312/00 (LEX nr 75264) także już wyjaśnił, że zwrócenie się przez dłużnika do wierzyciela o rozłożenie należności głównej na raty i zwolnienie z obowiązku zapłaty odsetek za opóźnienie może stanowić uznanie roszczenia (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.) także wtedy, gdy proponowane porozumienie nie zostało zawarte (por. także wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 marca 2010 r., I CSK 457/2009, Lex Polonica nr 2274412, z dnia 7 marca 2003 r., I CKN 11/2001, Lex Polonica nr 375437, z dnia 9 marca 2004 r., I CK 443/2003, Lex Polonica nr 2395659 i z dnia 25 marca 2010 r., I CSK 457/2009, Lex Polonica nr 2274412).

W piśmie z dnia 15 września 2011 r., pozwany odnosząc się do wezwania zapłaty kwoty 54 033,84 zł z dnia 1 września 2011 r. tytułem odsetek od nieterminowych wpłat należności wynikających z faktur powódki oświadczył, że zwraca się z prośbą o anulowanie noty odsetkowej nr [...] /2011 oraz o odstąpienie od tych roszczeń. Jednoznacznie jednak oświadczył, że opóźnienia w płatnościach występowały, ale zawsze były należności regulowane systematycznie i dlatego wyraził nadzieję na przychylne potraktowanie jego próśby. Wbrew zarzutom skargi kasacyjnej takie oświadczenie spełniało wszystkie zasygnalizowane wyżej wymagania uznania niewłaściwego.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).